

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1472/2016
31.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвоката Микице Срећковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 850/13 од 11.03.2016. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 146/16 од 08.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених ББ и ВВ, адвоката Микице Срећковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 850/13 од 11.03.2016. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 146/16 од 08.09.2016. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятан захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ГГ и ДД, адвоката Микице Срећковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 850/13 од 11.03.2016. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 146/16 од 08.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 850/13 од 11.03.2016. године, окривљени АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД оглашени су кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су осуђени на новчане казне у одређеним износима и то: окривљени АА и ВВ у износу од по 50.000,00 динара коју су дужни да плате у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико исти у остављеном року новчану казну не плате новчана казна ће се заменити казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док су окривљени ББ, ГГ и ДД у износу од по 30.000,00 динара који су дужни да плате у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени у остављеном року не

плате новчане казне исте ће бити замењене казном затвора и то тако што ће се за сваких 1.000,00 динара новчане казне изрећи један дан казне затвора. Том пресудом окривљени су обавезани да у корист буџетских средстава суда, на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а да на име трошкова кривичног поступка солидарно исплате приватним тужиоцима ЂЂ и ЕЕ износ од 293.750,00 динара, у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 146/16 од 08.09.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвоката Микице Срећковића и пресуда Основног суда у Зајечару К 850/13 од 11.03.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је заједнички бранилац окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвокат Микица Срећковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) став 2. и став 4. у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, повреде одредбе члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и повреде одредбе члана 439. тач. 1) до 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе односно да исте укине и да нареди да се нови претрес одржи пред другим судијом, уз захтев да се сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП извршење правноснажне пресуде одложи односно прекине.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости достављен пуномоћнику приватних тужилаца ЂЂ и ЕЕ, адвокату Мирољубу Трајковићу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, странке није обавештавао, јер није нашао да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао да је:

Захтев за заштиту законитости браниоца адвоката Микице Срећковића у односу на окривљене ББ и ВВ, неоснован, а да је у односу на окривљене АА, ГГ и ДД, неблагоприятен.

Бранилац окривљених ББ и ВВ правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП наводима да је у односу на кривично дело у питању наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, указивањем да су приватни тужиоци дана 05.09.2014. године уредили приватну тужбу која је поднета дана 27.08.2013. године и окривљенима ставили на терет инкриминисане радње кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ почињене дана 27.07.2013. године, дакле, у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог, дакле, у року прописаном одредбом члана 65. став 2. ЗКП за подношење приватне тужбе.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ове наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених ББ и ВВ, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 2 пасус шести реченица прва, друга и трећа је дао јасне и довољне разлоге о томе да у односу на инкриминисане кривично-правне радње кривичног дела у питању за које су ови окривљени оглашени кривим није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, које, као правилне, у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Потом, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП, указивањем да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца на тај начин што овлашћени тужилац може бити искључиво ЂЂ, а не ЕЕ, обзиром да је он једини правни следбеник и искључиви власник ½ кп. бр. 9121 КО ... по оставинском решењу Основног суда у Бору О 218/15 од 26.05.2015. године.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ове наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених ББ и ВВ истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 2 последњи пасус реченица четврта је дао јасне и довољне разлоге о томе да ЕЕ има својство овлашћеног тужиоца, које, као правилне, у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Потом, бранилац окривљених ББ и ВВ, у захтеву за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 439. тач. 1) до 3) ЗКП наводима да дело за које се окривљени гоне по закону није кривично дело, већ да се у конкретном случају ради о грађанско-правном односу.

И ове наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ове наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених ББ и ВВ, неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 5, пасус други образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да дело за које се окривљени гоне по закону јесте кривично дело и да је у погледу истог примењен закон који се може применити, које, као правилне, у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, исти не указује на који начин је суд одлукама о кривичним санкцијама повредио закон, а из

образложења захтева и навода да се један од сувласника предметне парцеле није противио наводњавању, већ је исто одобравао, као и да окривљени нису бацили на суседну парцелу приватног тужиоца кп. 9127/2 покошену траву и извађену земљу, а што је утврђено приликом вршења увиђаја лица места дана 12.06.2014. године, по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа ових окривљених у извршењу предметног кривичног дела.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљених, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Одредбом члана 485. став 4. Законика о кривичном поступку прописано је да због повреда овог законика (члан 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3) и 4) учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Како се из списка предмета и то повратница утврђује да су окривљени АА, ГГ и ДД правноснажну пресуду Вишег суда у Зајечару Кж1 146/16 од 08.09.2016. године примили дана 17.10.2016. године, а да су исти, путем свог браниоца адвоката Микице Срећковића захтев за заштиту законитости против напред означених правноснажних пресуда поднели дана 17.11.2016. године, Врховном касационом суду препорученом пошиљком РЕ184730256РС5065, то је овај суд нашао да је, сходно цитираној садржини одредбе члана 485. став 4. ЗКП последњи дан рока од 30 дана од дана достављања правноснажне одлуке за подношење захтева за заштиту законитости истекао дана 16.11.2016. године, те да, следствено изнетом, захтев браниоца окривљених АА, ГГ и ДД поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 850/13 од 11.03.2016. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 146/16 од 08.09.2016. године није поднет у року који је прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због чега је исти у односу на ове окривљене оцењен као неблаговремен.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. и одредби чланова 487. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци под I и II ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић-Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић